

יותר מדי אבי גילים

"עם כל הכבוד, אדוני, אולי תסביר לי איך שפה מעליבה עוזרת לביטחון?" מעורפל זיהיתי את הספרות הדהויות בשעון שלצד המיטה. "גברתי, בקושי שש בבוקר, אנשים עוד ישנים". מחאתי לא עשתה רושם רב. "עשיתי חשבון פשוט שזו השעה היחידה שבה יש לי סיכוי לתפוס אותך בטלפון. אתם הרי עסוקים כל כך. נדמה לי שזכותו של האזרח הפשוט לשאול, ונדמה לי גם שחובתכם שם למעלה להשיב".

ניסיוני לימד אותי שלפעמים תשובה עניינית יכולה לקצר את השיחה. "תראי גברתי, בתחום העיסוק שלנו, כדי להשיג תוצאות לפעמים בוחרים להשתמש בשפה מעליבה, אפילו מאיימת. צריך להיות ריאליסטים. קורה שאנחנו מתמודדים מול טיפוסים שלא מבינים שפה דיפלומטית. גם את תסכימי שעדיף להשתמש במילים לפני שמפעילים כוח". עד מהרה התחוור לי כי הדממה הרגעית על הקו לא ביטאה הסכמה עם עקרונות הריאליפוליטיק שניסיתי להבהיר.

"אדוני, אתה בושה לצה"ל. חיילים הולכים אחרי המפקד כי הוא נותן דוגמה באישיות שלו ולא בגלל שהוא מקלל ומעליב". הייתי מעט המום מן הטון התוקפני וניסיתי להרוויח זמן ואולי גם למוסס מעט את הזעם שניתך עליי. "מה שמך גברתי?" הקול שבאוזני נותר קר ועוין: "שמי שולמית כץ, ואני אמא של החייל יאיר כץ. המ"כ שלו מקלל ומעליב בלי חשבון. כדאי שתדע, במשפחה שלנו יש מסורת, כולם הולכים לקרבי. אבל כשאני שומעת את התשובות שלך, מפקד בכיר בדרגתך, שנותן גיבוי למ"כ שאפילו בחזבאללה היה נשלח לכלא, אני כועסת על עצמי שעודדתי את יאירי ללכת לצנחנים".

כעת כבר הייתי ער לגמרי. "גברת כץ, אין לי מושג מי זה יאירי ומי זה המ"כ של יאירי. אני סיימתי לשרת במילואים לפני הרבה שנים". משהו התערער בנימת קולה הפסקנית. "סליחה, אתה לא תתאלוף אבי גיל?" כעת הגיע תורי לעבור למתקפת נגד: "גברת כץ, לפני שמעירים אנשים בשש בבוקר עושים גוגל, פותחים ויקיפדיה. אם היית טורחת קצת היית מגלה ששואלים

¹ אבי גיל שימש בעבר מנכ"ל משרד החוץ. ספרו "נוסחת פרס: מיומנו של שותף סוד" ראה אור השנה. מאחר שבעלילת הסיפור הנ"ל שלובים הזיות ודמיונות של המחבר, יש לראות בכולו בדיה בלבד.

שם במפורש את הגולשים: "האם התכוונתם ל... אבי גיל (דיפלומט), אבי גיל (סופר) או אבי גיל (קצין)". גברת כץ התעשתה במהירות, "להגיד לך את האמת, יש יותר מדי אבי גילים. אז אתה בטח או הסופר או הדיפלומט. יש לך את מספר הנייד של הקצין?"

אם אמא שלי הייתה מתקשרת למפקד החטיבה שבה שירתי הייתי מת מבושה, אבל היום זו נורמה. צה"ל של ימינו רואה בהורי החיילים סוג של קליינטים שצריך להקשיב לתלונותיהם. אבל למה אני צריך לשלם את המחיר? אל הטרדה שנגרמת לי בגלל אבי גיל הקצין מיתוסים הקשיים שנגרמים לי בגלל אבי גיל הסופר. האשמה רובצת עליי, כנראה, משום שחרגתי מההגדרה של ויקיפדיה. נכון שבמקורות היהודיים שלנו נאמר שלכל איש יש שלושה שמות: אחד שקיבל מהוריו, אחד שהדביקו לו אחרים, ועוד אחד שתלוי במעשיו (שזו האופציה המועדפת על חז"ל), אבל כשממלאים במטוס טופס לקראת נחיתה, אין מקום לפרט את מגוון השמות ואת שלל העיסוקים. חייבים לבחור אחד. אחרת המערכת מתבלבלת.

אם הייתי מקפיד לפעול במסגרת הזהות שנקבעה לי (דיפלומט) ולא שולח ידי בכתיבה, ייתכן ששלושת האבי גילים היו ממשיכים להתקיים בהרמוניה יחסית. אך מאז שפרסמתי ספר ("נוסחת פרס") החיכוך עם אבי גיל הסופר תפס מפנה מדאיג. ידידי הקרובים שולחים לי מחמאות כל פעם שמתפרסם סיפור של האבי גיל האחר.

בדרך קצת מגושמת ניסיתי להתגבר על הבלבול. כאשר התפרסם בכתב העת "מאזנים" סיפור שאני כתבתי ("פיליפ רות ובלוז הפרה החולבת") הכנסתי תחת הכותרת את שמי המלא: אבי־משה גיל. שם קצת מוזר, פרי היצירתיות של אמא אביבה, שהחליטה שדווקא צירוף של שני השמות הכי נדושים בארץ יעשה כבוד לסבא משה ז"ל וגם יזכיר משהו משמה שלה. כך או כך, הניסיון נכשל. שנים ארוכות מדי אני עונה לשם אבי גיל מכדי לשכנע את מכריי ששמי אבי־משה גיל. כך שהבלבול נמשך, ואחד משיאי המביכים בא עם פרסום סיפור פרי עטו של אבי גיל הסופר ב"הארץ": "המפעל לייצור ותיקון מדוזות".

שוב נאלצתי לדחות מעליי בענווה את גל השבחים. קשה יותר היה להתייחס למי שבחרו לרמוז שקראו את הסיפור ולא התלהבו, אבל כדי לא לדכדך את רוחי בחרו לעבור לסדר היום בלי לפרט את ביקורתם באוזני. אני חש בלחישות מאחורי גבי, אבל אין לי יכולת להתגונן. איך אכחיש שאני האיש באוזני אלה שבחרים להטיח בי רק שתיקה.

סיפור המדוזות של אבי גיל הסופר צרב במיוחד, בגלל התמיהה שעורר בקרב ידידי המצויים כבר שנים ארוכות במחקרים שאני עורך על תרומתן

המוחמצת של המדוזות לחקלאות. כדי לא להכביד בנוסחאות כימיות סבוכות אתאר את הדברים בשפת בני אדם. אף שהמדוזות נתפסות אצלנו כמטרד מציק, במדינות אסיאתיות רבות הן נחשבות למאכל תאוה. גוף המדוזה מורכב בעיקר ממים (98 אחוז), היתר – מלחים, מינרלים וחלבון. מהו מקור הנוזלים שבגוף המדוזה? הרי היא אינה יוצאת מן הים כדי להרוות את צימאונה בברזיית המים המתוקים שעל החוף. המענה ברור – מי הים הם מקור הנוזלים של המדוזה. כך שהיפני שלועס להנאתו מדוזה מכניס לגופו בעיקר נוזלים, ואלה אינם ממיתים אותו אלא מזינים אותו.

יוצא אפוא שהמדוזה היא יחידת התפלה ביולוגית. מי המלח של הים הופכים בגופה למים מתוקים היפים למאכל אנוש, ועל אחת כמה וכמה להשקיה. על בסיס ההנחה הזאת אני עוסק כבר שנים רבות בפיתוח טכנולוגיות להשקיית שדות חקלאיים במדוזות, וכבר רשמתי פטנט על אבטיפוס של ממטרדוזה. אני משוכנע שלא ירחק היום והיצור המיתולוגי מטיל המורא, שמתקיים על הכדור כבר יותר מחצי מיליארד שנה, יעניק פתרון לשדות השחונים. לא פלא שדידי תמהו על הסיפור שקראו. איך ייתכן שאבי גיל שהם מכירים מתאר את המדוזה כיצור שלילי, שאימת צריבתו מרחיקה את הרוחצים מן הים?

ללא שום הכנה מוקדמת נקלעתי לדילמה של זהות. וזה בגיל מתקדם, לאחר שכבר הייתי אמור להיגמל מחיבוטים על מי אני, מה אני, ושאר שאלות שיפות לשנות חייו המוקדמות של האדם, אך מתבלות ומאבדות את קסמן עם הפרידה מבוסר הנעורים. נועצתי בספרי פסיכולוגיה, ולמדתי מהם כי הגדרת האני האנושי מתרחשת תוך אינטראקציה מתמדת בין הפרט והכלל. כאשר הכלל רואה בך זהויות של אחרים, סופו של דבר שזהותך בעיני עצמך אף היא תתעוות. בגלל נטייתי המוגזמת לשאת באשמה נתפסתי לייסורי מצפון על שלא נצמדתי להגדרת זהותי כפי שנוסחה בוויקיפדיה. אך ידיד, איש עסקים שבמסעותיו אחר הממון ראה עולם והרחיב את אופקיו, טען באוזניי כי בעידן המודרני לגיטימי שאדם יחפש ביטוי לעצמו בתחומים מגוונים, מה גם שתוחלת החיים שהתארכה, והטכנולוגיה שמתחדשת, מחייבות רבים להחליף משלח יד במרוצת חייהם.

תובנה מאירת עיניים זו הוליכה אותי להרהר באבי גיל הקצין. הרי גם הוא לא יכלה את כל חייו במדים. ומי שיקרא את המסה המאלפת שחיבר – "פיתוח ידע ותהליכי למידה מבצעיים: שיח מקדם או שיח מטשטש?" – ייווכח מיד שהאיש יודע לאחוז בעט ולא רק בשלח. זאת ועוד, למרות החד-ממדיות המיוחסת לעיתים לאנשי צבא, האיש מודע לעומקה של תופעת הזהות ההיברידית, כמו שמתברר ממאמרו מאיר העיניים "שילוב של חקלאי ולוחם".

וכבר די ברור שלקורא העברי ממתין בלבול נוסף כאשר אבי גיל הקצין יפשוט את מדיו וייתן דרור של ממש לכישרונותיו הספרותיים. בכך אין להאשים אותי. בצר לי ביקשתי עצה של ידידים נוספים. היו שהמליצו ששני אבי גילים יפנו למשרד הפנים, ישנו את שמם וייתרו את המותג לאחד בלבד. ברוך זלצר, הפרופסור הוותיק לביולוגיה, שאיתו אני משתף פעולה בחקר המדוזות, אף הביא סימוכין מדעיים להמלצה והציע שננהג כמנהג הזנבנים. ציפורי שיר אלטראיסטיות אלה מצייצות בקול כדי להזהיר את בנות מינן מפניו של טורף, ובכך נחשפות ובעצם מקריבות עצמן למען הכלל. יתכבדו גם שני אבי גילים ויקריבו למען האחד.

אלא ששינוי שם אינו מהלך של מה בכך, ואין זה פשוט להטילו על אדם. חבר קבליסט הסביר לי שספר הזוהר הקדוש קובע מפורשות ששמו של אדם משפיע על גורלו. אמנם שינוי שם יכול לחלץ אדם מגורל רע. אך גם ההפך עלול להיות נכון. מדוע להסתכן ולהציע שינוי שם למי שדעתו נוחה מגורלו. ואם חייו ישתנו לרעה, הרי עננת אשמה מעיקה תלויה אותי לשארית חיי.

ידיד אחר מימי בית הספר, עורך דין שרשם ניצחונות במשפטים תקדימיים שמצוטטים לעיפה בבתי המשפט, אמר שאולי יש לנו קייס אם נטען שעומדת לי זכות ראשונים על המותג. אחרי הכול, באתי לעולם לפני האחרים. גם ההצעה הזאת לא נראתה לי משום שכלל איני בטוח שדווקא אני הוא הנציג המוצלח ביותר של השלישייה. ובכלל, אני חש לא נוח עם פתרונות משחק סכום אפס, שיתירו אבי גיל אחד מרוצה ואת שאר האבי גילים פגועים. מי אני שאחבל בקריירה של עמיתי לשם? הרי גם כן הם מן הסתם סובלים בגללי, ומוקעים כפושעי אוסלו על לא עוול בכפם?

הכמיהה לחשיבה פחות סטנדרטית על דילמת הזהות שנתקפתי בה הובילה אותי לספינה míng באי קיטנוס שביוון. עד שאבי גיל הקצין ואבי גיל הסופר נכנסו למעגל חיי הכרתי אדם אחד בלבד ששמו זהה לשמי. הוא נולד אבירם גיל, אבל די מהר קוצר לאבי. דרכינו הצטלבו בשירות מילואים בלבנון. הצעתי למפקד הפלוגה שכדי למנוע אי-הבנות יקרא לי גיל ולאחר אבירם. כדרכם של אנשים מרושעים, המנצלים שררה זמנית שניתנת בידם, המפקד הגיב בטון מזלזל: "בשכונה שלי היו זוג תאומים: אבי ומוטי. רק אמא שלהם ידעה להבדיל ביניהם. אנחנו קראנו להם אבימוטי, והם פשוט באו יחד. אז עד סוף המילואים כשאני אומר אבי גיל, שניכם באים".

די מהר היה ברור שהמפקד מתענג לגלגל על לשונו את הפקודה: "אבי גיל עושים מחר תורנות מטבח". הזמן שבילינו יחדיו קירב בינינו. אבי גיל האחר היה מבוגר ושונה ממני. בעוד אני לכוד בקריירה תובענית במשרד החוץ,

הוא בילה את עיקר ימיו באיי יוון. קצת מפליג, הרבה קורא, מטייל, חושב, ומסרב בעקשנות להשתלב במסלולים המקובלים של החיים. אולי בזכות מבנה גופו הדקיק חש בנוח על ה-míng צרת הממדים, שאותה עשה לו לבית. כאשר הייתי זקוק להתרגעות מהקלחת בארץ נהגתי לטוס אליו. הוא האזין בעניין לסיפורים שלי על הסערות הפוליטיות, ובדרך כלל גם ביקש להתעדכן בהתקדמות פרויקט המדוזות.

לאחר שעדכנתי אותו על נסיגה קלה בתהליך המחקרי (שתילי הנענע שניסיתי להשקות בנתחי מדוזה שהטמנתי באדמת העציץ גועו משום מה...) סיפרתי לו על דילמת הזהות שמטרידה אותי וסיכמתי: "דווקא אתה צריך להבין אותי. כי גם אתה אבי גיל. רק שאתה נהנה מהשם ואני סובל ממנו". לאחר שמזג כוסית אוזו לשנינו השיב בנימה של מי שכבר הרקו בסוגיה ומסקנותיו עימו כבר עת ארוכה: "ההבדל בינינו הוא שאתה מוזכר בוויקיפדיה ואני לא. זה כל הסיפור. כבר אמרו שהמדיה קובעת את המסר. אז תחבר יחד את המהפכה התעשייתית, את הניכור של מרקס, את חלוקת העבודה, את ההתמחות, את השיווק המודרני, את האובססיה לא לסטות מהמותג במילימטר, את זה שהסאונד-בייט התקצר לשניות ספורות, ואז הכול מובן".

אמרתי לו שלא ממש הבנתי, והוא הסביר בנימה של מי שמורגל בבני שיח נטולי כושר הפשטה, פירוק, והרכבה כשלו: "בעולם שבו אתה חי נוח להגדיר אנשים במילה קצרה: דיפלומט, קצין, סופר. בעולם שבו אני חי מותר להיות הרבה דברים, אפילו כשהם בסתירה. אתה יודע שהסינים רואים את הסתירה כמצב אנושי טבעי. לכן בחרתי שם סיני לסירה שלי. אין צורך להכריע חד-משמעית מה נכון ומי צודק. הפכים יכולים להיות יחד. אני במקומך הייתי מכריז מרד בהדבקת הזהויות העריצה של ויקיפדיה ושל כל מוסד מתיימר אחר. אונסים את הזהות שלך לתוך צינוק שמשרת את האלגוריתמים של הביג-דטה. במקומך, הייתי מראה לכולם שאני גם דיפלומט וגם קצין וגם סופר, ושיקפצו לך".

כדי לבדוק אם הבנתי את דבריו דליתי מתוך עולמי הדיפלומטי משחק תפקידים, שבו ישראל, החמאס והפתח מייצגים שלושה אבי גילים. האם יש סיכוי להסדר אם כל אחד יתעקש וידרוש בלעדיות על ארץ ישראל? ואם אי אפשר להגיע להסדר מניח את דעת, אולי צודקים חבריי המיואשים ויש לנהל את הסתירה ולא לכבול את פתרונה למסגרת זמנים נוקשה? "אתה בכיוון, למרות שהאנלוגיה שלך קצת חולנית, כי בדרך כלל אנחנו לומדים מהיחסים הבין-אישיים על העולם הפוליטי ולא להפך". התקוממתי מעט וטענתי שאין להתעלם מכך שמשמעותה של בחירה כזו – ניהול הסכסוך ולא פתרונו – היא חיים על לועו של הר געש שכל רגע עלול להפתיע ולהתפרץ. אך נענית

בטיעון משתק: "זהו בהגדרה מצבנו האקזיסטנציאלי. הרי די שאסטרואיד תועה ייתקל בכדור שלנו ונגמרה החגיגה".

בהשראת הטיעונים ששמעתי על ה-míng מצאתי את עצמי נשאב בטבעיות לתוך זהות האבי גילים האחרים. אם קודם הייתי שולח את ההורים שמתקשרים לוויקיפדיה, עכשיו אני מקבל עליי אחריות ומשיב בשמו של הקצין: "אדוני, אנחנו צריכים להכשיר את הלוחמים שלנו להסתפק במנות קרב. אז נכון, עכשיו הילד שלך אוכל מקופסאות, אבל בקרוב תסתיים הסדרה במדבר ושמוליק יחזור לבסיס ויקבל ירקות טריים". תגובותיהם מכירות התודה של ההורים לימדו אותי שהתפקוד שלי כתת-אלוף בהחלט סביר. אולי בזכות זה גם קודמתי - כך למדתי מהעיתון - לתפקיד היוקרתי של מפקד עוצבת געש. הכתבים הצבאיים הדגישו שמדובר במינוי מפתיע ומאוד מפרגן. לא מקובל שצנחן יקבל אוגדה שעליה מפקד בדרך כלל איש שריון.

אבי גיל הדיפלומט קופא על שמריו המקצועיים כבר שנים ארוכות, אבל אבי גיל הקצין עוד עושה חיל. לכן אני טרוד מעל הראש. כדיפלומט העדפתי להימלט מאחריות, אך בתפקידי הצבאי אני מגדיל ראש. תפנית של ממש התרחשה בחודש שעבר. הקול שמעבר לקו נשמע מעט מהוסס. "מדבר רב-סרן יואב, העין רל"ש החדש מלשכת הרמטכ"ל. הגעתי לתת-אלוף אבי גיל?" "אכן כך. במה אני יכול להועיל?"

חשתי שרס"ן יואב משתהה לרגע כדי לדייק בניסוחיו. "לא תפסנו אותך בקו המבצעי אז התקשרנו לנייד. ראשית, צביקה הרל"ש מוסר ד"ש ומתנצל שאינו יכול לדבר איתך ישירות. גדי בדרך לירושלים ורוצה אותו צמוד אליו כי יש פה קצת אקשן. המתנחלים הקימו בלילה מאחז חדש לא רחוק מהר ברכה. האמריקאים בטירוף. זה מקלקל להם כנראה משהו, ואני לא ממש יודע למה. הם רוצים הבטחה עקרונית של רה"מ להסיר בתזמון מתאים את המאחז הזה. אז רה"מ הזעיק את גדי לדיון דחוף, וגדי ביקש מאיתנו לבדוק איתך אם אתה בסדר לפקד על פינוי המאחז".

שמרתי על נימת קול סמכותית, "תראה יואב, אני חייל. נותנים לי פקודה, אני מבצע".

יואב מיהר להסביר: "זה ברור. אבל גדי רוצה להיות מוכן לשאלה הצפויה של רה"מ אם הוא בטוח שהמשימה תתבצע באופן חלק וללא סירובי פקודה. אתה יודע שזה לא פשוט, כבר אכלנו אותה די חזק עם אלאור אזריה ו...". כאן קטעתי את דבריו של יואב, "תגיד לגדי שיהיה רגוע. אני על זה. המשימה תבוצע ולא יהיו סירובי פקודה".

אחרי כמה שעות יואב התקשר שוב. הוא ביקש להעביר את הערכתו של

הרמטכ"ל: "גדי ביקש שתדע שמאוד עזרת לקבל החלטה קריטית. כנראה שגם מנענו משבר עם האמריקאים. שתדע גם שהכדור עכשיו במגרש של רה"מ. כאשר יחליט על המועד נבצע". אמרתי ליואב שימסור לרמטכ"ל שאני עובד בדיסקרטיות על פקודת המבצע. הכול בשליטה. אני ממתין לאור ירוק.

עד שיבוא האור הזה התפנית לדאגותיו של אבי גיל הסופר, שכידוע מכהן כיו"ר מדור הספרות במועצה הישראלית לתרבות ואמנות של משרד התרבות. אני נחוש להוליך מהפכה ארגונית מתבקשת במבנה המועצה. לא נראה לי תקין שסופר מהולל כמו יצחק שבסי-זינגר ייפול בין שני כיסאות בירוקרטיים. לכן, בכוונתי להשתלט על המועצה הלאומית לתרבות היידיש, לשלול את עצמאותה שמרבה סחבת, ולהכפיפה למרותי. לצורך זה אני נמצא כבר בשלבים הסופיים של ניסוח מכתב לשרת התרבות.

במהלך כתיבת טיוטות המכתב גיליתי את עוצמת תקפותן של התובנות שלמדתי על סיפונה של ה-míng. הבנתי לפתע שריבוי האבי גילים הוא לא בהכרח מטרד. אנחנו יכולים לעזור איש לרעהו. הנה, הניסיון שצברתי בשנות עבודתי הרבות לצידם של פוליטיקאים מסייע לי בניסוחו של מכתב שיעשה שינוי. כדרכי, גם למכתב הזה הגנבתי פיתיונות שפוליטיקאים מתקשים שלא לנגוס בהם. ובמקרה הזה: הפוטנציאל האלקטורלי הטמון בציבור היידישאי – מכרה קולות בתולי הממתין לשרה רגב לחצוב באוצרותיו.

בהדרגה התחוויר לי כי דרכי להשלים עם היעדר פתרון לבעיית ריבוי האבי גילים פותחת לי אופקים מרתקים ומערערת בי לטובה תפיסות נושנות ואנוכיות של זהות. הסקתי שהמשבר מאחוריי גם באותו בוקר שבו התקשרה יפית מלשכת ראש הממשלה.

"תת-אלוף אבי גיל, הבוס רוצה מילה איתך".

ראש הממשלה היה חביב ומלא ביטחון עצמי, וכלל לא ניכר בו המתח בגלל הפרשיות המשפטיות והחתרנות האיראנית: "זו שיחה פרטית, גיל. רק בינינו. שמעתי מגדי שאתה מבטיח שיהיה ביצוע חלק, בלי סירובי פקודה. רציתי לשמוע את זה ישירות ממך. יש כאן הימור ענק. טראמפ הוא ידיד אמת, לא היה כמוהו מאז כורש וטרומן, וממש קשה לסרב לבקשה של איש כזה. מצד שני, יש סכנה שאנחנו הולכים למלחמת אחים שתתחיל בסירובי פקודה ותיגמר בשפיכות דמים".

דבריו של ראש הממשלה המחישו לי את הכוחות הנדירים שצריך מי שרואה את הדברים משם, שלא כמו מי שמביט בהם מכאן. אולי בשל כך פרץ ממני הבריקרטי שלהוט להשביע את רצון אדוניו: "אדוני ראש הממשלה. אין לי מושג מה אמרו בשמי. אבל אני מעולם לא הבטחתי פינוי חלק. להפך. זה הולך

להיות סיוט גדול, ואני אישית מעדיף לא להיות מעורב בכך. אשתי גאולה היא ילידת קריית ארבע. אני מכיר היטב את האמוציות".

הקול שמעבר נותר עמוק וענייני: "אלפי תודות, גיל. אני מעריך את הכנות שלך, ואני בטוח שעוד נעבוד יחד. אתה עושה עליי רושם של קצין שבנוי מחומרים של רמטכ"ל. תרשום לך לקפוץ עם גאולה אלינו לקיסריה באיזו שבת. אהה, ואני כמובן לא צריך להגיד לך: השיחה הזו נשארת בין שנינו. היא לא הייתה. להתראות".

הפרסומים בעיתונות למחרת השיחה לא הפתיעו אותי. הכתבים דיווחו כי הוחלט שלא להאריך בשנה נוספת את כהונת הרמטכ"ל. ידעתי היטב את הסיבה, וגם האמנתי שראש הממשלה צודק. איך אפשר להחזיק בתפקיד כל כך רגיש אדם שמילה שלו לא מילה?

בדקתי את מחירי הטיסות לאתונה כי חשתי חובה להתייצב על ה-míng ופשוט להגיד תודה על דברי התבונה שפתרו דיסוננסים והביאו מרגוע; לספר איך אני חי בשלום עם זהויות מתחלפות ואפילו חש שתרומתי לחברה נעשית מגוונת ומהותית יותר. אבל אז צלצל הטלפון מלשכת הרמטכ"ל, וקולו של רס"ן יואב הכה בי ללא חמלה: "במקרה ששכחת, אז גדי ביקש להזכיר לך שהוא גולנצ'יק לא צָנָף אשכנזי כמוך. הוא נשבע לסגור איתך חשבון כשתיפגשו באזרחות".

החרדה שאחזה בי מאז השיחה המאיימת לא מרפה, ואני קרוע בין טובת הכלל שמחייבת את חילופי הרמטכ"ל ובין העדפתי שלי שְלִנְצַח לא יפשוט את מדיו.

כך שאם שם המשפחה שלכם גיל ונולד לכם בן, אז תקראו לו יצחק, מוטי, ג'ורג', ביל, כל שם רק לא אבי או מה שדומה לאבי, או שעלול להיגמר באבי. היא צדקה גב' כץ, יש כבר יותר מדי אבי גילים.